

tes; men man kan skrive hvilke Love, man vil, og danne Staten, hvorledes man vil, Politivillkaarlighed kan ikke i det enkelte Tilfælde undgaaes. Man maa derhos vogte sig vel for ved enhver Leilighed i altfor høi Grad at tale om Politivillkaarlighed, naar man ikke kan paavise den i aldeles bestemte Exempler; thi man maa ikke glemme, at den almene Sikkerhed fordrer, at Politiet holdes i Ere. (Hør!) Jeg skulde imidlertid ikke have saameget imod de Endringsforslag, der nu foreligge, og som ere stillede til dette Lovforslag, hvis de i nogen-somhelst Grad kunde bidrage til at opnaae den Hensigt, i hvilken de ere stillede, nemlig at sikre Nogen imod Politivillkaarlighed; men der er ikke et eneste af disse Forslag, som paa nogen Maade kan afværge Politivillkaarlighed, hvor den ellers gives. Var det Tilfældet, skulde jeg med Fornøielse anbefale, at de bleve vedtagne; men de ville komme til at staae i Loven, der er skreven med megen Conseqvents og meget consequent har gennemført, hvad den vil: en human Lovgivning ligeoverfor de Forbrøddelser, den gjælder — de ville komme til at staae som Pletter, kan jeg sige, staae som et Forsøg paa at gennemføre Noget, som man paa ingen Maade kan gennemføre. Jeg gjorde allerede ved den første Behandling opmærksom paa, at den Maade, hvorpaa den ærede Rigsdagsmand for Sørs Amts 2den Valgkreds (Alberti) dengang udtrede sig, maatte efter mit Begreb have ledet ham til at foreslaae noget ganske Andet end det, han dengang bebudede, og som han nu har foreslaaet. Han ivrer med overordentlig Kraft imod Lovforslagets § 1 og vil, at man kun maa bruge § 2; men jeg spørger: hvor ligger Politivillkaarligheden? Den ligger i § 2, men ikke i § 1. Jeg skulde mene, at der er ikke een Mand tilstede her i Salen, som ikke ved mange Leiligheder maa sige til sig selv: „Der gaaer en Løsgænger, der gaaer en Bagabond“, og ønske, at de maatte kunne tiltales og dømmes; men skal man da forlade det naturlige Begreb, som er givet Enhver; skal man forlade, som den ærede Rigsdagsmand sagde, den historiske Udvikling i vor Retspraxis, stadfæstet ved mange Højesteretsdomme; skal man kaste dette bort for at lade saadanne Personer, som ere farlige for den offentlige Sikkerhed, gaae fri? Kaste

vi § 1 bort, saa staaer Tilholdet tilbage, som jo netop er den rette Sjerne for Politivillkaarligheden. Tilholdet staaer tilbage, og hvad gjør saa den vilkaarlige Politidommer? Han giver Enhver, hvem han har Noget imod, og som streifer om, et Tilhold, og saa spørger jeg den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), hvor bliver saa Bevægelsesfriheden? Saa binder man Personen med et Tilhold til Pletten; — den, der gaaer omkring og som ellers maaskee uskadelig gaaer omkring, faaer ikke Lov dertil; han bliver overgivet til den første den bedste Commune, og saa kommer det an paa, om der er en ivrigere Politimester i den ene Commune end i den anden; deraf vil det afhænge, om den ene Commune bliver mere bebyrdet end den anden. Nei, lad os beholde § 1, thi den er det naturlige Udgangspunkt; § 2 er et, om jeg saa maa sige, nødvendigt Unde; men det er et nødvendigt Unde, som er givet ligeoverfor den almindelige Retsikkerhed. Jeg maa saaledes meget anbefale det ærede Thing at lade § 1 blive staaende og forkaste det Endringsforslag, der er stillet om, at den skal undgaae, hvilket Endringsforslag jeg anseer for at være noget nær det vigtigste, der er stillet til det foreliggende Lovudkast.

Naar jeg dernæst henvender mig til Endringsforslagene af den samme ærede Rigsdagsmand under Nr. 2, 3 og 5 til § 2, maa jeg derved tillade mig at tilbagekalde i det ærede Things Erindring, at da den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) ved Sagens første Behandling udtrede, at det kunde være ønskeligt, at Tilholdet blev beivret som en Kjendelse, der kunde appelleres, udtalte jeg, at jeg dog fandt Betænkelighed derved, naaget jeg ikke ubetinget vilde udtale mig derimod. Der er mange Betænkeligheder netop ved at gjøre Tilholdet til en Retshandling, til en Kjendelse, der selvstændigen kan appelleres. Jeg vil ikke sige, at det jo kunde see, men saa maatte man ogsaa consequent gennemføre det, saa burde den ærede Forslagsstiller have gjort det i sit Endringsforslag; han maatte da have udsættet Ordet „Politivillkaarigheden“, maatte have stillet Domstolene udenfor Kjøbenhavn og